

ГУБИТАК ЛАЖНОГ СТИДА

Људски живот је релативно кратак. Како у народу кажу: „На једна врата уђеш, на друга изађеш”. Научно је доказано да живот људи и животиња траје седам пута године полне зрелости. На енормно смањење живота утицали су сами људи развојем хемије и индустрије, укратко развојем производних снага друштва. Као доказ за ово може се узети примјер дуговјекних људи на обронцима планине Кавказ, гдје још није продрла цивилизација и гдје људски живот траје 130 до 140 година. И данашњи вијек се помјера и зависи највише од услова живота. И у тако кратком животу човјек доживи и преживи многе необичне случајеве.

У послјератном периоду било је много породица које су изгубиле свога хранитеља. Видљива је и помоћ власти таквим породицама. Тако су првих година послје рата запослили нашу мајку у општински одбор, гдје је водила протокол. Послије тога је пресла да ради у грађевинско предузеће “Соча” исто на протоколу. Мало затим се запослио и најстарији брат, док смо се нас четворо млађих школовали.

И поред тога била је озбиљна ситуација. У сваком срезу у Републици била су организована пионирска логоровања, за дјецу ратну сирочад од десет до четрнаест година. Тако су и мене изабрали

у јулу и августу 1947. То логоровање је било у селу Доњи Будањ, на старој цести за Сарајево идући од Фоче преко Калиновика. Управник нам је био учитељ Јова. Мене је изабрао за команданта пионирског одреда. Имао сам тринаест година. Било нас је око 150 пионира свих вјера. Свако јутро и свако вече морали смо се постројити по четама и обавити поздрав за дизање и спуштање заставе. То се поновило и наредне 1948. године. Те године сам добио од учитеља Јова књигу и то ми је дуго година била прва и најстарија књига у мојој библиотеци. Послије више година, када сам се интересовао за учитеља Јова сазнао сам да је у пензији и да живи на Калиновику.

Следеће 1949. године преко љетњег распуста у јулу и августу мјесецу запослио сам се у Заводу за социјално осигурање, чији директор је био Мирко Соломун. По његовим ријечима био сам дисциплинован и добар службеник па ме и следеће године примио на посао на два мјесеца преко љета.

Године 1951. преко љетњег распуста запослио сам се у ПДИ „Маглић” Фоча у Службу радничког снабдјевања, чији је шеф био Моргентал.

Овим запошљавањем по два мјесеца годишње млад човјек стиче нешто више од материјалне и финансијске користи, стиче навике, које ће му у каснијем периоду много значити. Прије свега стиче одговорност у животу у општем смислу ријечи.